

Echte Liefde

Met veel liefde zet Lahbib zich al 22 jaar in voor gedetineerden en ex – gedetineerden. Lahbib (Arabisch voor lieveling) begon nietsvermoedend zijn carrière als stagiair bij de stichting via de opleiding Economisch & Administratief Beroepsonderwijs, totdat Vrij hem vroeg om ook eens Arabisch sprekende gedetineerden te bezoeken. Het gevangenenbezoek was voor Lahbib liefde op het eerste gezicht. ‘Het licht begon meteen te branden in mijn ziel.’ De ontdekking dat hij naast de saaie administratie ook een hart voor mensen bleek te hebben, werkte enorm bevrijdend. Lahbib ‘verloofde’ zich met de stichting en mocht er na het behalen van zijn administratieve diploma met behoud van uitkering als vrijwilliger blijven werken. Hij maakte dankbaar van de gelegenheid gebruik en wist zich onder andere via de opleiding Sociaal Diensthulpverlener op te werken. Lahbibs toewijding resulteerde uiteindelijk in een betaalde betrekking als coördinator bij de Stichting Vrij.

Spion van justitie

Omdat Lahbib van Marokkaanse afkomst is, spreekt hij niet alleen Arabisch, maar ook Frans en Berbers. Niet voor niets zette Stichting Vrij hem in om gevangenen van Noord - Afrikaanse afkomst te bezoeken ‘Ik ben de tel kwijtgeraakt hoeveel ik er in de loop der jaren heb bezocht,’ vertelt Lahbib. ‘Marokkanen, Egyptenaren, Algerijnen enzovoort.’ Hij werd naar gevangenis in alle uithoeken van Nederland gestuurd. ‘Amsterdam, Den Haag, Utrecht, Almere, Lelystad’, somt de coördinator verder op. Onder de gedetineerden bevonden zich ook veelal opgepakte illegalen die logen over hun afkomst. Zo bezocht Lahbib eens een gedetineerde die beweerde een Marokkaan te zijn, maar in wezen de Algerijnse nationaliteit bezat. ‘Dit deed hij bewust om de immigratiedienst op een verkeerd spoor te zetten in de hoop niet te worden uitgezet’, legt Lahbib uit. ‘Maar ik kon aan zijn accent horen dat deze man uit Algerije kwam en niet uit Marokko.’ Omdat Lahbib Arabisch sprak wantrouwen de opgepakte illegale gedetineerden hem. ‘Ze dachten dat ik een spion was in dienst van justitie en via de gesprekken trachtte uit te zoeken welk dialect de gedetineerde sprak, om zodoende te achterhalen uit welk Noord - Afrikaans land deze kwam.’ Daarom moest Lahbib bij het eerste gesprek altijd zijn uiterste best doen om de gevangenen illegaal te overtuigen dat hij niet voor de vreemdelingenpolitie werkte, maar voor Stichting Vrij. Lahbib: ‘Er waren meerdere bezoeken voor nodig om het vertrouwen van deze mensen te winnen en hen duidelijk te maken, dat we speciaal langskomen voor een gesprek met hen.’

Geen koeriersdienst

Lahbib kwam ook tot de ontdekking dat er niet alleen illegale gedetineerden waren die wegens humanitaire redenen de waarheid verdraaien. Een Marokkaanse gevangene bood Lahbib jaren geleden aan om enkele tienduizenden guldens op zijn bankrekening te storten en hiervan een auto te kopen en de rest van het geld naar Marokko te rijden. Wanneer deze illegale Marokkaan na zijn vrijlating zou worden uitgezet, was zijn geld in ieder geval veilig gesteld. ‘Ik ben geen koeriersdienst,’ reageerde Lahbib die hiermee de omkopingspoging van zijn landgenoot negeerde. Doordat Lahbib weigerde ontstak de man in woede en begon keihard in het Arabisch te schreeuwen. ‘Waarom wil je me niet helpen? Waarom wil je me toch niet helpen man?’ tierde de gedetineerde woest. De bewakers verstonden niets van de conversatie tussen Lahbib en de gedetineerde in de bezoekersruimte. ‘Ze keken ons vragend aan wat dit te betekenen had, maar ik heb niets losgelaten en ben weggegaan.’

Listige truc

Lang geleden, nog voordat Lahbib het bezoek aan de gevangenen officieel coördineerde, werd hij ook al eens een keer geconfronteerd met een dergelijk ‘omkoopschandaal’. Een gedetineerde had het bankrekeningnummer van een vrijwilligster gevraagd met de vraag of hij hier vierhonderd gulden op mocht storten, zodat zij kleding voor hem kon kopen. ‘Maar het betrof een listige truc van de gedetineerde om haar te manipuleren’, vertelt Lahbib. De vrijwilligster kon haar ogen niet geloven toen ze zag dat de gedetineerde geen 400 maar 4000 gulden op haar bankrekening had overgemaakt. In shock kwam de vrijwilligster langs op het kantoor van Stichting Vrij om aan Lahbib te vragen of ze niet scheel keek. ‘Dat is nog eens een verrassing’, reageerde Lahbib laconiek. Het bleek dat de gedetineerde de vrijwilligster wilde gebruiken om via haar het geld naar zijn familie door te loodsen. ‘Via de financiële dienst van de gevangenis hebben we toen het geld naar de bankrekening van de gedetineerde terug laten boeken.’ Dit incident heeft deze vrijwilligster er overigens niet van weerhouden om deze gevangene niet meer te bezoeken. Lahbib: ‘Tegenwoordig zijn dit soort incidenten niet meer mogelijk, omdat alle financiële stromen betreffende gevangenen op professionele wijze via de MMD’ers (Medewerkers Maatschappelijke Dienstverlening) in de inrichtingen zijn geregeld om misbruik te voorkomen.’

Geen relatiebureau voor gedetineerden

Het is overigens wel eens een keer een gevangene gelukt een vrijwilligster met zijn liefde om te kopen. Zo bezocht een vrijwilligster jaren lang een mannelijke gedetineerde die haar het hof wist te maken. ‘Ze kwam speciaal naar het kantoor van de stichting om te vertellen dat ze verliefd op hem was geworden’, vertelt Lahbib lachend. Omdat een relatie aanknopen met een gedetineerde tegen de regels is, stelde Lahbib haar voor de keus. De vrijwilligster aarzelde geen moment en koos meteen voor haar relatie. ‘Dit is pas échte liefde’, reageerde Lahbib. De vrijwilligster nam ontslag bij Stichting Vrij. Nadat de man was vrijgelaten is hij bij de vrijwilligster ingetrokken en niet veel later zijn ze getrouwd. Lahbib: ‘Jammer genoeg hebben we nooit meer iets van hen vernomen en weten dus niet of de liefde zo groot was, dat dit huwelijk ook daadwerkelijk heeft standgehouden.’ Coördinator Lahbib wil voor alle duidelijkheid benadrukken dat Stichting Vrij geen relatiebemiddelingsbureau voor gedetineerden is. ‘We koppelen gedetineerden aan vrijwilligers voor het sociale contact. Op verzoeken van gevangenen om vrouwelijke vrijwilligers langs te sturen, wordt niet ingegaan.’

Bedanken

Lahbib kijkt met veel liefde terug op zijn carrière bij Stichting Vrij die zijn leven zoveel glans heeft gegeven. ‘De ex - gedetineerden die na hun detentie langskomen, helpen we zo nodig aan een woning en begeleiden we met behulp van ons netwerk verder de maatschappij in.’ Soms komen ex - gevangenen langs op het kantoor om de medewerkers te bedanken met een bosje bloemen of een taart. Lahbib: ‘Ik zal nooit vergeten toen één van hen zei: ‘Vroeger had ik niets en was ik verslaafd, maar dankzij jullie heb ik nu een huis en een baan.’’